

CESARE FRACASSINI: POGREB SV. LOVRENCA.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

II.

Dobro dolgo se je zasedel Janez Trpotec tistega dne pri „Zlati racki“, ko sta žena in hči iskali službe pri Smrekarju. Dokler je bil doma, je bil nemiren in razburjen. Pogledaval je na uro in glasno momljal sam s seboj.

„Osem! Sedaj sta že na postaji. — Če nima vlak kaj zamude. — Jeseni menda ne.“

Potem je pogledal skoz okno, če se vreme ne bi kaj izprevrгло.

„Pol devetih. Ali sta dobili voz? — Bogve. Na kmetih je težava. — Vem, dobro vem! S komisij to vem. — Da bi le preveč ne plačali! — Ni mi bilo dovolji, da sta šli nafiljeni kakor baronovki, nak, ni mi bilo dovolji. Seve, Baruša je že taka! Le nobel! — Marsikdo — seve — za moje pristradane kronice. — O, tudi jaz bi na ta način.“

Trpotca je obšla pereča grenkoba pri misli na denar. In če bi se navsezadnje naklepičilo, da bi prišli domov — brez službe — no — na to niti ni smel pomisliti. V samih nogah je začutil ob tem ščipajočo bolečino in dosti se je potrudil, da je zamoril tako misel.

Do enajstih je preudarjal in popotoval v duhu z ženo in hčerjo. Ob enajstih se je pa domislil „Zlate racke“ in vse drugo nenadoma pozabil. Skrbno je izvlekel iz omare najlepšo obleko in se opravljal in lišpal, kar se je dalo. Z zadnjim kosčkom pomade si je pomazilil sive brke in jih nasukal, da so stale kot le kaj.

Ko se je ogledal v zrcalu, s palčko pod pazduho, se je razveselil samega sebe in se samemu sebi od veselja odkril.

„Le nobel, Janez! Če drugi, zakaj pa ne ti?“
Na glas se je zasmel, ker je bil prepričan, da je iztuhtal imeniten dovtip. Nato je skrbno pozaklenil in odšel.

Ko je odkosil, si je po cvičku privoščil še bizeljca. Učinek je bil izvrsten. Zakaj Janez Trpotec je pri odhodu dal pošteno napojnino natakari in ji za slovo parkrat prav fantovsko poredno pomežiknil. Natakari se mu je veselo nasmehnila, kar ga je tako navdušilo, da je trikrat potipal mimo kljuge, preden jo je ujel in odprl.

„Presneta reč,“ je preudaril na cesti, „še bi se oženil, če bi se Baruši kaj primerilo, presneta reč, da bi se!“

In ker je bilo v njegovem srcu veselja veliko in nad njim trdna zavest, da ga nihče ne nadzoruje, jo je zavil še v kavarno ter tam po črnem posrebral šilec slivovke.

Kaj dobre volje in čudovito zdravih nog se je še nekoliko poizprehodil, preden se je nameril domov. Pred durmi se je hipoma zopet domislil žene in hčere ter se je ustrašil, kaj da je tako pozabil nanji. Zato se je tik pred vratmi okrenil, šel v trgovino in se vrnil obložen domov. Tu je razpostavil po mizi par buteljk piva, mrzli pri-grizek, štručke rženega in maslenega kruha, krožnike in kozarce in primaknil tri stole k mizi. Med delom se je pogovarjal sam s seboj.

„Viž, Baruša, kaj sem pripravil? Vem, da si trudna, ti in Alenčica. — Takole, ti boš tu — Alenčica meni vis-a-vis — pa se pokrepčamo in pomenimo. —“

Ko je dovršil delo ob mizi, je sedel v naslanjač, trdno prepričan, da samo za pol urice; potem pa